

ומה דוד מלפא הכי שאר בני עלמא על אחת
כמה וכמה.

פתח אידך ואמר (תהלים צד) לולי יי עזרתה לי
כמעט שכנה דומה נפשי. תאנא במה
זכאן ישראל דלא נחתי לגיהנם פשאר עמין
עובדי עבודת פוכבים ומזלות ולא אתמסרן
בידוי דדומה, (אלא) בהאי את.

דהכי תאנא בשעתא דבר נש נפיק מעלמא
כמה חבילי (מלאכי חבלה) טהירין אתפקדן
עליה. זקפין עינא וחמאן האי את דהוא
קיימא דקודשא, אתפרשן מניה, ולא
אתייהיב בידוי דדומה לנחתא לגיהנם, דכל
מאן דאתמסר בידוי נחית לגיהנם ודאי,
ומהאי את דחלין עלאין ותתאין, ודינין
בישין לא שלטין ביה בפר נש אי איהו זכי
לנטורי ליה להאי את, בגין דהוא אתאחיד
בשמא דקדשא ברין הוא.

ביון דדוד מלפא לא נטר את קיימא דא
כדקא חזי, אתעדי מניה מלכותא
ואתטריד מירושלם. מיד דחיל דסבר
דייחתון ליה מיד וימסרון ליה בידוי דדומה
וימות בההוא עלמא, עד דאתבשר ביה
דכתיב, (שמואל ב ב) גם יי העביר חטאתך לא
תמות. ביה שעטא פתח ואמר לולי יי עזרתה
לי כמעט שכנה דומה נפשי.

פתח אידך ואמר מאי האי (דכתיב) דאמר דוד
והראני אותו ואת נהו. (כאי והראני אותו ואחר
כך ואת נהו), מאן יכיל למחמי ליה לקדשא ברין
הוא. אלא הכי תנינן בההיא שעטא דאתגזר
עליה ההוא עונשא, ודוד ידע דעל דלא נטר
האי את פדקא יאות אתענש בהאי, דכלא
כחדא אחידא, וכלא מתרמיז בהאי את, ולא
האות הזו פראוי נענש בזה, שהכל יחד אחוז, והכל נרמז באות הזו, ולא נקרא צדיק מי שאינו

מביתך. מביתך במדיק. וכך
היה. כמה שעבר עליו נענש.
ומה דוד המלך כף - שאר בני
העולם על אחת כמה וכמה.

פתח אחר ואמר, (תהלים צד) לולי
ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה
נפשי. למדנו, כמה זוכים ישראל
שאינם יורדים לגיהנם כמו שאר
העמים עובדי עבודה זרה, ואין
נמסרים בידי דומה? [אלא] באות
הזו.

שכך למדנו, בשעה שאדם יוצא
מן העולם הזה, כמה קבוצות
של (מלאכי חבלה) מחבלים נפקדים
עליו. מרימים עינים ורואים את
האות הזו, שהיא ברית הקדש,
ונפרדים ממנו, ואינו נתן בידי
דומה לרדת לגיהנם. שכל מי
שנמסר בידו, ודאי יורד לגיהנם.
ומהאות הזו פותחים עליונים
ותחתונים, והדינים הרעים אין
שולטים בו באדם אם הוא זוכה
לשמר את הברית הזו, משום
שהוא נאחז בשמו של הקדוש
ברוך הוא.

ביון שדוד המלך לא שמר את
אות הברית הזו פראוי, העברה
ממנו המלכות, ונטרד
מירושלים. מיד פחד, פי סבר
שיורידו אותו מיד, וימסרו אותו
ביד דומה וימות בעולם ההוא,
עד שהתבשר עליו, שכתוב
(שמואל-ב ב) גם ה' העביר חטאתך
לא תמות. באותה השעה פתח
ואמר, לולי ה' עזרתה לי כמעט
שכנה דומה נפשי.

פתח אחר ואמר, מה זה [שכתוב]
שאמר דוד (שם טו) והראני אותו
ואת נהו? [מהו והראני אותו ואחר כך ואת
נהו?] מי יכול לראות את הקדוש
ברוך הוא? אלא כף שנינו,
בשעה ההיא שגזר עליו אותו
הענש, ודוד ידע שעל שלא שמר
האות הזו פראוי נענש בזה, ולא נקרא צדיק מי שאינו